

Víctor Alexandre Escriptor i periodista

Un cinema per als cartells de l'Adolf

No creuen que aquesta "filosofia" és contradictòria amb el cicle de cinema clàssic que programen?

@valex_cat

L'obra artística de l'Adolf Priante és molt coneguda a Sant Cugat. Els seus treballs, que podem encabir en l'àmbit realista o hiperrealista, s'han exposat diverses vegades a la ciutat i també en altres llocs del món. És un home de Valldoreix molt compromès amb el país que l'any 1994, juntament amb altres artistes, va ser un dels fundadors de l'associació cultural Firart Sant Cugat, organitzadora de la Mostra d'Art, i també de les mostres mensuals que podem veure al carrer Santiago Rusiñol. A l'Adolf li agrada molt el cinema i ara fa uns tres anys va decidir fer un conjunt de quadres de temàtica cinematogràfica. Es tracta de cartells de pel·lícules i de retrats a llapis, en pintura a l'oli, aquarel·la o pastel, dedicats a actors i actrius del cinema clàssic, com ara Audrey Hepburn, Ava Gardner, Lauren Bacall, James Dean, Clark Gable, Sean Connery o Elizabeth Taylor.

El gènere del cartell cinematogràfic, malauradament, viu hores de declivi, perquè les noves tecnologies i l'abaratiment de costos li han acabat passant pel damunt. Però Catalunya, amb noms com Ramon Casas, Gerard Carbonell, Carles Fontseré, Josep Cartes o Josep Pla Narbona, sempre ha estat un país de grans cartellistes. I en l'àmbit específic del cartell cinematogràfic hem tingut artistes genials com Ramon Martí, Josep Clavé, Hernan Picó o Macari Gómez 'Mac', que encara és viu. Per això crec que seria magnífic que les obres de l'Adolf es poguessin exhibir públicament en un marc adient. El seu cartell del film *The Quiet Man* (*L'home tranquil*), per exemple, és esplèndid.

Ho té difícil, tanmateix, perquè la resposta que va rebre de Cinesa, a l'ofertament d'exposar les seves obres al vestíbul de les sales de Sant Cugat, va ser aquesta: "Ho hem estat parlant internament, però la nostra filosofia és oferir un cinema tecnològicament avançat. Ara que el convertim en versió original i que hem invertit en més pantalles digitals, la idea és seguir invertint en innovació i tecnologia. Per aquest motiu, no ens interessa decorar el cinema amb quadres antics, atès que contradiu la nostra filosofia".

Doncs quina llàstima! Sembla que Cinesa és poc amant d'aquesta expressió artística. Trobo que està molt bé que esmercin esforços en les

“Cap amant del cinema en menysté la història ni els elements artístics que l'han configurat”

#ADOLF - LLAPIS SOBRE PAPER

noves tecnologies, diu molt al seu favor. Però per anar a algun lloc, cal primer saber d'on es ve, i el cinema d'avui no s'explica sense aquest passat que la "filosofia" de Cinesa menysté. No creuen que aquesta "filosofia" és contradictòria amb el cicle de cinema clàssic que programen? Què els fa pensar que els qui veiem el cinema del present rebutgem la iconografia del cinema del passat? Cap amant del cinema en menysté la història ni els elements artístics que l'han configurat. I, en aquest sentit, el cartellisme n'és un de molt important. Estem parlant d'unes obres fetes a mà que necessiten captar l'essència del film i concentrar-la en un espai reduït per tal de despertar l'interès del públic.

Ara, com deia, ja tot és digital i els cartells han quedat desplaçats, però eren autèntiques obres d'art que han esdevingut joies de col·leccionisme i que es cotitzen a preus elevats. Kirk Douglas, per exemple, té a casa seva cartells d'en Mac. El meu consell a l'Adolf, per tant, és que miri de trobar més sensibilitat a la Filmoteca de Catalunya o en empreses petites, com ara els cinemes Boliche, Verdi, Méliès o Renoir de Barcelona. Martin Scorsese va definir el cartell cinematogràfic amb aquestes paraules: "Un cartell és la targeta de presentació d'una pel·lícula". //